Hased, İyileşmeyen Bir Yara Gibidir!..

Hased, manevi hastalıklardandır ve büyük bir günahtır. İnsanın sıhhatini bozar, üzüntüsünü artırır, amellerini yakar.

Hased (çekememezlik) başkasının sahip olduğu nimetlerin elinden alınmasını temenni etmektir. Manevi hastalıklardandır ve büyük bir günahtır. Felâk suresinde Yüce Rabbimiz "Hased ettiği zaman, hased edenin şerrinden kendisine sığınmamızı" emretmektedir...

Hased, günahında hiçbir lezzet de yoktur. Diğer günahlarda geçici, aldatıcı lezzet olabilir. Zehirli bal gibi, ama bunda hiçbir tat yok. Hiçbir faydası da yoktur.

Hased dört kısma ayrılır:

Birincisi: Sevmediği kişinin elindeki nimetler gitsin, varsın onun da olmasın. Bu, hasedin en kötüsüdür.

İkincisi: Ondan alınsın kendisine verilsin. Bu da kötüdür.

Üçüncüsü: Onun gibi kendisi de nimetlere kavuşsun fakat başka yerden. Başka yerden olmaz ise sonra ondan alınsın ister. Bu diğerlerine göre biraz ehven ise de gene de haramdır.

Dördüncüsü diyor ki: Ey Rabbim bu kuluna verdiğin nimetlerini (makâm, mevki, para) bana da ver. Ama ondan alarak değil, başka yerden istiyorum. Bu, günah olmaz...

Hased, çok kötü bir huydur. İnsanın sıhhatini bozar, üzüntüsünü artırır, amellerini yakar. Hadis-i şerifte buyuruluyor ki: (Ateşin odunu yakıp yok ettiği gibi, hased de sevapları yer ve mahveder.)

Dünyada rahatlık yoktur. Herkesin kendine göre bazı sıkıntıları vardır. Ya kendisinde veya sevdiklerinin birinde. Hased edenin ise sıkıntılarına ilave bir de hased ettiği kişi veya kişilerin kavuştukları nimetlerdir. Onların nimeti arttıkça, hasedcinin üzüntüleri de artar, huzur bulamaz. Daima sıkıntılıdır...

İbni Sirin hazretleri buyuruyor ki: "Ben dünya makamı, mevkii ve serveti için hiç kimseye hased etmem. Düşünürüm; hepimiz bir gün öleceğiz, kabre gireceğiz. Kabir de, hadis-i şerifte buyurulduğu gibi; (Ya cennet bahçelerinden bir bahçedir veya (Allah korusun) cehennem çukurlarından bir çukurdur.) Nefsimin hased etmemi istediği bu adam da, bu ikisinden birine girecek. Eğer cennet bahçesine girecekse; bu elindeki nimetlerin ne kıymeti var ki kıskanayım. Cehenneme girecekse; onu kıskanmak değil ona acımak gerektir. Yani her hâlükârda; dünyanın geçici, fâni, bir gün bile devam edeceği belli olmayan hayatına hased etmemeliyiz!" Böyle bir hayatın nesini kıskanacağız!..

Mevlâna Celâleddin-i Rûmî (rahmetullahi aleyh) Konya'da bir sokaktan geçerken ilkbahar mevsiminin güneşli bir gününde duvar dibinde iki köpeğe rastlarlar. Köpekler sarmaş dolaş uyuyorlardı, kollarını biribirlerinin boynuna dolamışlardı... Bu, talebenin dikkâtini çeker ve hocasına göstererek der ki

-Efendim ne kadar tatlı bir manzaradır, ne de çok birbirlerini seviyor bu köpekler, böylece uyuyorlar.

Mevlâna hazretleri köpeklere bakar, tebessüm eder ve buyurur ki:

-Kemik, olmadığı için böyle sarmaş dolaştırlar. Yanlarına bir kemik atarsan o zaman görürsün o dostlukları nasıl düşmanlığa dönüşecektir!..

Kaynak: Türkiye Gazetesi Arşivi 12.02.2026